

University of Groningen

Pieces of the Puzzle

Vissia, Eline Margreta

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

2016

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Vissia, E. M. (2016). *Pieces of the Puzzle: Empirical studies on the diagnosis Dissociative Identity Disorder*. [Thesis fully internal (DIV), University of Groningen]. Rijksuniversiteit Groningen.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

APPENDIX A

ORIGINAL STATEMENT

HAVING MULTIPLE PERSONALITY STATES:

A PARTICIPANT'S STORY - IN DUTCH

Eline Vissia en ik hebben elkaar ontmoet bij het onderzoek naar DIS met behulp van neuroimaging en fMRI. Ik deed mee als patiënt aan dat onderzoek en ontmoette zo Eline.

Het was enerverend om mee te doen, omdat het niet eenvoudig is, om "zomaar" een ander identiteitsdeel in mijzelf naar boven te halen. Dat doet iemand met DIS niet, tenzij je onder bedreiging staat. Ik denk dat er sowieso veel misverstand is over een aandoening als DIS.

Ik ben heel dankbaar dat Eline met dit proefschrift tracht helderheid te geven en inzicht in het brein. En ik ben heel dankbaar dat ik daarin een heel kleine schakel mocht zijn.

Op de voorkant ziet u "Puzzel". Een schilderij, gemaakt nog voordat ik de diagnose DIS had gekregen en nog voordat ik wist of ik werkelijk uit meerdere delen bestond. Op het moment dat ik dit schilderde was ik opgenomen vanuit een crisis en erg suïcidaal. Ik schilderde om op de een of andere manier de overweldigende emoties de baas te blijven. Van te voren wist ik niet, wat ik ging maken, en was ik me ook niet bewust, wie of wat ging schilderen.

Op deze manier zijn veel schilderijen tot stand gekomen. Vanuit delen in mijn hoofd, die een eigen levensverhaal en leeftijd hadden, werd zo gecommuniceerd met deze wereld, de tijd van nu. Pas wanneer het schilderij tot stand gekomen was, en de emotie vertaald was op het doek, werd duidelijk, waar het verhaal over handelde. Maar dat kon mijzelf overigens soms nog jaren kosten om te begrijpen waar een schilderij over ging. Ik was er niet altijd aan toe, om me te realiseren, wat een innerlijk kind mij duidelijk wilde maken. Want dat was in feite wat er zich afspeelde.

Door middel van het schilderen, communiceerden innerlijke delen, vanuit de binnenwerelden naar buiten. Soms waren dat jongere delen, innerlijke kinderen, soms andere delen van de persoonlijkheid, bijvoorbeeld delen die voor de verdediging zorgen, of delen die zelfs daders imiteren. Van binnen was mijn wereld donker en koud, als het ware als donkere grotten, waar de kinderen heel geïsoleerd en alleen en teruggetrokken verkeerden, totdat we leerden om in therapie onderling contact te maken en verbindingen te leggen.

Je zou kunnen zeggen dat alle delen in onze binnenwerelden totaal geïsoleerd waren en geen onderling contact konden leggen totdat we begonnen met traumatherapie. We stonden te boek als onbehandelbaar, waren voortdurend suïcidaal, door ons verdedigingssysteem en waren verschrikkelijk bang om te vertrouwen.

Wat moest gebeuren was, dat al die afzonderlijke geïsoleerde delen moesten leren connecties te maken en dat langzaam aan te gaan vertrouwen. Wat ons werd geleerd is, dat het deel van het dagelijks leven, ANP, om zo maar te zeggen: grote Esther, volwassen Esther, werd versterkt, samen met andere delen van het dagelijks leven, en dat die delen meer en meer leerden de jongere, zwakkere delen op te vangen.

Maar misschien nog belangrijker of even belangrijk, er werd een nieuw systeem aangelegd, van vertrouwen naar de buitenwereld. Want als er iets is dat overlevenden van geweld meemaken is dat zij zich anders voelen dan andere mensen.

Ik voelde me soort van buitenaards, alsof ik leefde in een tussenwerkelijkheid. Niet van deze wereld, niet van een andere wereld. Je wordt als slachtoffer, onmenselijk. En wat je terug moet krijgen is menselijkheid, waardoor je je weer leert verbinden met mensen. Dat werkt het beste door je allereerst te verbinden aan je therapeut daarna aan vrienden/ partner. Dat was voor mij zeer wezenlijk.

Ik vond die therapeut in Ellert Nijenhuis. Hij werkt als traumatherapeut bij de GGZ in het TRTC in Assen. Mijn eerste ontmoeting met hem, was een second opinion. Hij nam een vragenlijst af, waarin hij trachtte te ontdekken of ik een dissociatieve identiteits stoornis had. Wat ik me herinner is dat de hele kamer veranderde en ik in een andere wereld terechtkwam, een heel angstige wereld. Het werd totaal donker om me heen, en de spreekkamer veranderde in een schuur. En heel vaag, zag ik Ellert nog zitten en mijn lichaam werd heel klein en jong. Veel meer herinner ik me niet van die ontmoeting. Na die ontmoeting vertelde Ellert me, dat ik DIS had. Jaren later, zei hij, dat hij een vragenlijst met me doornam, maar niet verder hoefde gaan, omdat hij me in een klein meisje zag veranderen, qua stem en lichaamshouding. Dat was precies op het moment dat bij mij dat alles gebeurde. Ellert was de eerste mens, die contact had gemaakt met een kindje van binnen.

Anderhalf jaar later kwam ik na jaren foutieve diagnoses en twintigtal opnames bij Ellert in therapie en mijn angst en afweer was enorm. In het begin zag ik in hem alleen maar een autoritaire dader/ vader en daarin meegenomen alle mislukte therapieën.

Wat bijgedragen heeft aan het overwinnen van mijn tegenstand en angst is absoluut de psycho-educatie geweest en zoals ik het altijd heb genoemd mij het inzicht geven in de werking van mijn hoofd. Ik was zo dankbaar dat eindelijk iemand mij mijn gekte uit kon leggen. Want, ik was niet gek. Ergens waren mijn verdedigingen logisch en te begrijpen, alleen zo complex. En hoe verder we kwamen, hoe meer inzicht ik kreeg in het functioneren van mijn eigen brein en tegelijk, meer inzicht kreeg in het tegenover, de ander, de mens.

Heel langzaam ontvouwde zich een beeld van een complexe persoonlijkheid met verschillende identiteiten bij mij, die verschillende functies leken te hebben, maar ook veelal gegroepeerd waren rondom (ernstige) traumatische ervaringen. De voortdurende intrusies, zeer ernstige nachtmerries en talrijke lichamelijke reacties hadden mij al die jaren in de greep gehouden en zouden me ook niet meer lang in leven laten. Nu was het de tijd, om te trachten samen met de therapeut nog eenmaal door middel van het aangaan van die verschrikkingen en het ontmoeten van de verschillende identiteitsstaten te komen tot het verwerken van de enorme emoties en het zo te laten worden tot herinneringen, die me niet te allen tijde zouden overvallen.

Voor dat doel nam ik ook schilderijen mee naar therapie. Soms gaf Ellert me ook de opdracht om een van de delen te laten schilderen. Het bijzondere was soms, dat ik dan binnen de therapie bijna geen woorden had bij het schilderij, en dat het toch katalyserend werkte. De schilderijen verwoordten hun eigen taal. Hun eigen niveau van communicatie. Daarvoor is soms alleen kijken voldoende.

Zo is ook de Stichting Kunst uit Geweld in het leven gekomen. Met als doel, om overlevenden van huiselijk en/of seksueel geweld een podium te bieden om hun kunst met elkaar en de wereld te delen. En vervolgens om de maatschappij kennis te laten nemen van de gevolgen van huiselijk en/of seksueel geweld met als doel om steeds weer duidelijk te maken wat die gevolgen zijn en te proberen daar telkens opnieuw aandacht voor te vragen en als het mogelijk is, het een halt toe te roepen.

Esther Veerman

